

SUNDSTRÖM, HENRIK JOHAN

**Minnesblad från konsul H.J.Sundströms
likbegängelse i Piteå kyrka den 30 dec. 1901.**

Piteå
1902

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

MINNESBLAD

FRÅN

KONSUL

H. J. SUNDSTRÖMS

LIKBEGÅNGELSE

I

PITEÅ KYRKA

DEN 30 DEC. 1901

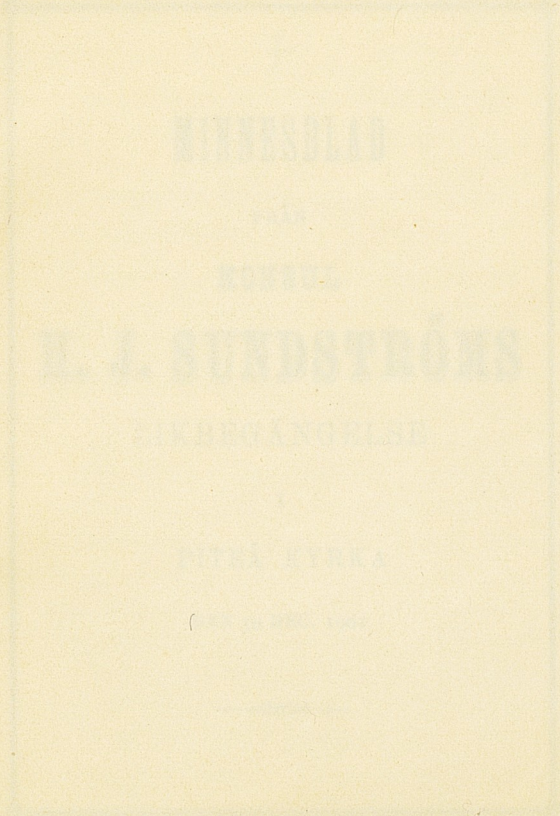
Fröj, Sv
Og

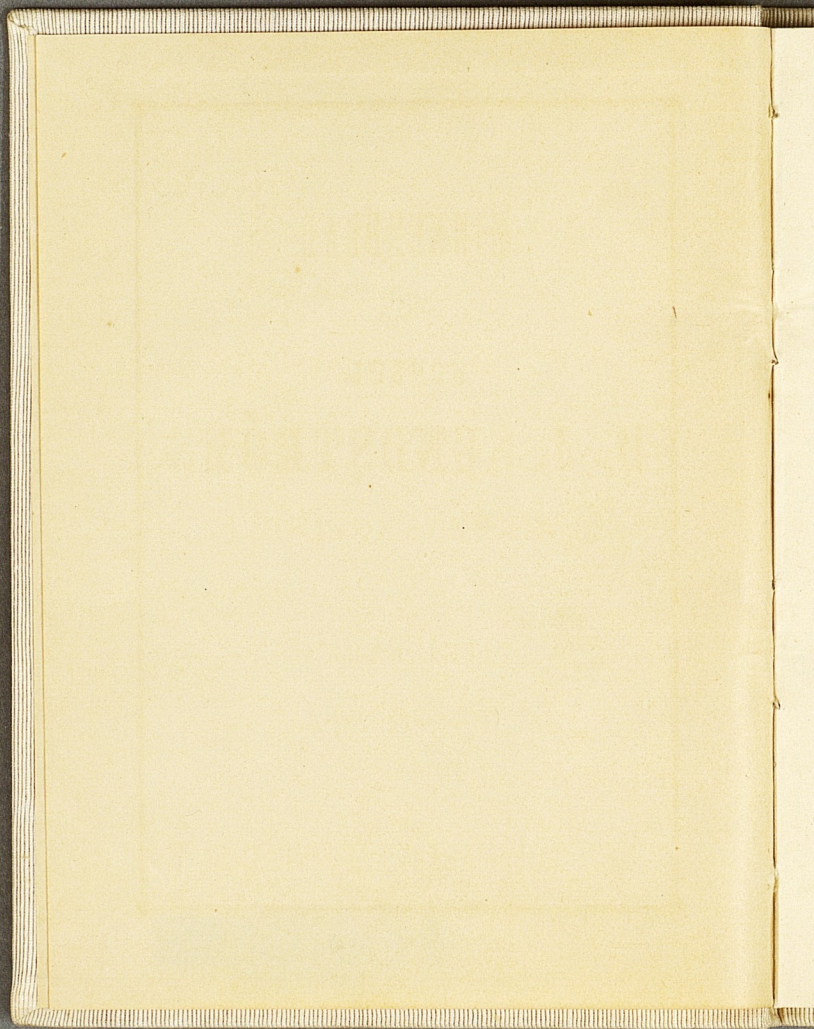
Kungl. biblioteket

0 0000 000085626

0

+

MINNESBLAD

FRÅN

KONSUL

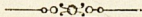
H. J. SUNDSTRÖMS

LIKBEGÄNGELSE

I

PITEÅ KYRKA

DEN 30 DEC. 1901

U. J. HÄLLGREN

1902

U. J. HÄLLGREN

U. J. HÄLLGREN

U. J. HÄLLGREN

U. J. HÄLLGREN

PITEÅ, TRYCKT HOS A. A. HÄLLGREN.
1902

(Vid Konsul H. J. Sundströms likbegängelse i Piteå kyrka den 30 Dec. 1901).

"Saliga äro de som af allt hjärta söka Herren". (Ps. 119: 2).

Åter äro vi samlade omkring ett stoft och påminnas om det gamla visdomsordet: "allt kött är gräs och all dess godhet är såsom blomstret på marken. Gräset borttorkar och blomstret förvissnar, när Herrens ande blåser därin. Ja, *folket* är gräset". Och så förgängliga, förvissnande och försvinnande, som vi människor äro till vår synliga och kroppsliga varelse, äro ock alla de synliga och timliga ting, som vi röra oss med här i tiden.

Väl finnes det mycket, ja oändligt mycket i den synliga världen, som är godt och kan fröjda och, för stunden åtminstone, lyckliggöra människo-

hjärtat. Därom vittnar ju icke minst jultiden, som, oafsedt sitt stora kristliga innehåll, är barnaglädjens och familjelyckans högtid framför alla andra. Men detta allt är underkastadt förgängelsens lag. Det varar så kort och förmår icke fylla hjärtats behof efter sällhet. Man kan tryggt säga, att det aldrig funnits och icke heller någonsin skall finnas en människa, som äger sin fulla lycka och glädje i det förgängliga. Det återstår alltid ett tomrum, ett djupt kraf på något bättre i hjärtats innersta.

En skald sjunger:

» — — — — jorden äger
Intet, som kan släcka branden
Af de kraf, som evigheten
Ristat i mitt bröst med eldskrift.
Om en krona ock jag satte
På min hjässa och med purpur
Klädde guldstrålad skuldra,
Brann dock elden under purpurn,
Kyldes ej af kalla guldets».

Och vi måste gifva honom rätt. All sann mänsklig erfarenhet gifver honom rätt.

Och huru skulle väl den odödlige anden kunna mättas med stoft! Det är en stor förvillelse och dårskap, att sätta målet för sitt arbete och sin sträfvan i "allt detta", i det jordiska och förgängliga, eller att vara belåten därmed.

Men hvar finnes då det, som motsvarar evighetsbehovet i vår själ, hvar finnes det, som verkligen kan tillfredsställa och lyckliggöra vårt innersta?

Ja, hvarest, om icke hos *Honom*, från hvilken vi hafva utgått, men från hvilken vi så mycket vansläktats. Hvarest, om icke hos *Honom*, af hvilken beläte denna otillfredsställdhet med det fåfängliga är en kvarleva. "Herren har skapat oss till sig och vårt hjärta är oroligt, till dess det

hvilat i Honom“. I Honom allena har människan sitt rätta mål och sin frid. Den oändlige, kärleksrike, salige Guden kan ensam tillfredsställa människosjälens oändliga lycksalighets-trängtan. Därför säger det ord vi hafva anført ur psaltaren: ”*Saliga* äro de, som af allt hjärta söka *Herren*“. Saligheten, lyckan ligger icke i sökandet, utan däri, att “den som söker, finner“, den som af allt hjärta söker *Herren*, finner Honom och i Honom saligheten.

I Jesus Kristus, vår Frälsare, har Gud uppenbarat sig för oss och erbjudit åt oss frälsning och salighet. Alla, som af allt hjärta hafva sökt frid och mättnad för sin själs behof hos Honom, hafva funnit desamma. Tusenden och åter tusenden hafva i lif och död af fullaste hjärta betygat, att de i Honom fått “lif och öfver nog“ och kunnat sjunga med sångaren:

»Jag nu den pärlan funnit har,
Som är min själs begär.
Du frågar: Hvad? Se här mitt svar:
Min Frälsare det är.»

Och så hafva de då fått bekräftad på sig själfva den sanningen: "Saliga äro de, som af allt hjärta söka Herren".

I fränder och vänner till den man, som bodde i den stofthydda, som ligger i ruiner här för våra fötter! Jag hoppas vi på *honom* våga tillämpa de anförda orden, jag hoppas vi få tro om honom, att han af allt hjärta sökte Herren och därigenom funnit sällheten. Jag dristar uttala mig så, emedan jag haft den glädjen att under hans sjukdom få tjäna honom i den utan all jämförelse viktigaste angelägenheten på jorden: sökandet efter Guds rike.

Redan i yngre dagar blef han kraftigt besökt af Gud och sökte då ock å sin sida Herren och fann Honom,

fann frid och lycka i Gud, vår Frälsare. Men det gick med honom, som det gått med så många andra. För-gätande Herrens förmaning att vaka och bedja för att icke falla i frestelse och åsidosättande gudaktighetens rät-ta öfning, snärjdes han allt mer och mer af denna världen och dess för-förelse till dess han förlorade tros-tillförsikten och kom bort ifrån den lefvande gemenskapen med Gud.

Men så mycket hade han sett af Guds rike och förnummit af dess kraft, att han alltid bar med sig ett lefvande intryck däraf och stod på den kristliga sanningens sida. Därom vittnade hans angelägenhet, om att — såsom jag försport — Guds ord skulle finnas och ljuda i hemmet, och hans understödjande af kristlig verk-samhet bland hans underhafvande.

Men den gode trofaste Själaherden, som gifvit lifvet för sina får och som

går efter det borttappade till dess han finner det, hade icke förgätit H. J. Sundström, som i sin ungdom bekant sin Frälsare och smakat Hans ljuflighet. Då han hade öfverskridit lifvets middagshöjd och det började luta mot aftonen, och han fått fylla de många värf, som anförtrotts honom, fick han den ena påminnelsen efter den andra, att han skulle reda sig till uppbrott. Och han förstod hvad det gälde, han förstod, att det var syndares Frälsare, som gick efter hans själ. Och under intrycket här af var det, som han begärde biträde af själasörjare. Väl stod jag där vid hans bädd mången gång undrande och spörjande, huruvida han verkligen var "återfunnen och hade fått lif igen". Men så mycket tror jag mig hafva förstått, att nog "sökte han Herren af allt hjärta". Och då få vi ju tro det bästa om honom, ty "saliga äro de som af allt hjärta söka Herren".

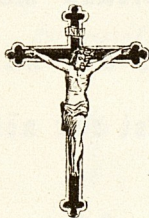
Det är min glädje att här få uttala detta mitt hopp, och jag älskar tro, att det skall göra den sorgeskalk mindre bitter, som hans efterlämnade familj nu måste dricka.

Utan fara för att begå något misstag tror jag mig ock såsom en sista hälsning från den afsomnade familjefadern och vännen till de anhöriga och vänner, som bevista hans likbegängelse, kunna säga: "Saliga ären I, om I af allt hjärta söken Herren", söken Honom medan I kunnen finna Honom.

Och så må till sist vid H. J. Sundströms bår uttalas ett hjärtligt tack för hvad han varit för maka och barn, för tjänare och tjänarinnor, för tjänstemän och underhafvande, för alla dem, hvilka han med sina gåfvor och sin trohet tjänat, och för sina vänner, och icke minst för hvad han varit för många nödställda och hjälpbehöfvande

— ty för nöden hade han alltid ett förstående hjärta och en öppen hand — ett tack först och sist till Gud, som gaf honom allt detta, men ock till honom, som gjorde sitt bästa att fylla sin plikt!

Så hvile ditt stoft i frid intill uppståndelsens dag, du käre hädangångne, och må du då med alla de dina, ja med oss alla få ingå i Herrens glädje! Amen.

Från
sörjande maka.

Ett sista varmt tack,
till älskad make,
för all din kärlek
i lust och nöd!

Förjande barn.

Ett sista innerligt tack till dig

älskade Fader för hvad

du varit!

Barnbarnen.

*Julens ängel kring din bår
stående tills du glad uppstår
hos vår Jesus, som så god
för oss alla gjöt sitt blod.*

HILMA, HUGO, SIGRID, THORSTEN.

Med kärlek, saknad och
tacksamhet.

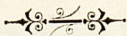
SIGRID, AXEL, FOLKE.

Ett sista tack och farväl!

Munksunds Sägverks Aktiebolags
Styrelse.

Med tack för mångårigt
godt samarbete!

**NORRBOTTENS ENSKILDA BANKS
CENTRALSTYRELSE
I LULEÅ.**

Tack för mångårigt och godt
samarbete!

Från
Styrelsen och tjänstemännen
vid
Norrbottensbankens
Piteå-kontor.

Tack för godt samarbete!

Tacksamma arbetare.

Hvila i frid

tillönska vi

vår afhållne chef!

Luc. 7: 4, 5.

Underordnade förmän å Skuthamn.

Tack för visad välvilja och
humanitet.

v. Konoul F. Ekback.

Ett sista farväl och tack

till

trofaste vännen

och

mångåriga kamraten.

P. M. WIKSTRÖM

OCH

CARL WIKSTRÖM.

A. R. CLAUSÉN.

Ett sista tack för trofast vänskap
och godt samarbete.

VIKTOR LUNDMARK.

**Till mångårige principalen
och välgöraren
ett hjärtligt tack!**

Edla och C. Thulin.

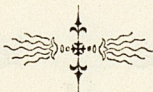
*Tack för 40-årig trofast
vänskap.*

Minnet lever!

Familjen VIKTOR LUNDMARK.

Ett hjärtligt farväl!

En sista hälsning

från

vännerna

C. A. ERASMIE

och

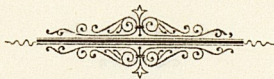
BOL. SUNDSTRÖM.

C. Palmgren.

Tack

för all visad vänskap!

En sista hälsning

från

familjen Ringius.

J. S.

Tack och farväl!

Familjen GRANDIN.

*Vördsamt tacka vi vår högt afhållne
chef för allt det goda vi åtnjutit
under de flydda åren.*

Familjen Roslin.

*Ett värdsamt sista tack
till afhållne chefen.*

HOLMSTRÖM.

SAMSIOE.

Med högaktning, vänskap och saknad.

Frid!

Axberg, Bergström, Wahlström,

Larkå.

Hvila i frid!

E. F. LÖFGREN och C. O. LÖFGREN.

**Af aktning, tacksamhet
och saknad.**

*Således står en sabbatsro åter för Guds
folk, ty den som har kommit in i
Hans hvila han har ock fått
hvila från sina verk lika-
som Gud från sina.*

Ebr. 4: 9—10.

Familjen Berglund.

Ett sista tack för allt!

Familjerna

N. O. Öberg, J. A. Nordlund, M. Sandström.

*Hjärtligt tack för godt
husbondevälde!*

Matt. 7: 12.

R. Löfgren.

Ett sista farväl!

Gärd af tacksamhet för alltid visad
välvilja!

DAVID HÖGSTRÖM,

LULEÅ.

Anders Åström.

Runt Elson.

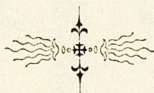
Ilvila i frid!

En ringa tacksamhetsgård!

John Clausén.

Ett hjärtligt tack
till den värderade chefen!

ORSTADIUS.

Tack för mångårig vänskap!

Fridfull hvila!

Ett tack och sista farväl

af

C. BRANDFORS.

HILDA och J. A. DAVIDSSON.

Vördnad, saknad och i tacksam
hågkomst.

Tal

till minnet af Odd-Fellow-brodern,

Konsuln och Riddaren H. J. SUNDSTRÖM,

hället

i logen "Christoffer Jacob Boström"

på begrafningsdagen

den 30 Dec. 1901.

I Odd-Fellows brödrakedja har åter en länk brustit. Den broder, som nu gått bort, är Henrik Johan Sundström, som var medlem af härvarande loge och vid hvilkens här öppnade grafOdd-Fellowked i dag varit bildad.

Härvarande loge är helt ung. Den firade nyligen sin första årsfest. *Under*

dess första år ingick Henrik Johan Sundström som medlem i den. Hans medlemskap blef således kortvarigt. Härtill kom, att sjukdom lade hinder i vägen för hans deltagande i logens förhandlingar. Dock redan hans önskan att vid hans ålder och i hans ställning blifva medlem af Odd-Fellow-orden visade, att han hade öppen blick för det gagn och det goda, som Odd-Fellow verksamheten, rätt ordnad och utöfvad, kan medföra såväl för medlemmar af orden som för den trakt, där en afdelning af den finnes. Under sin lefnad har han ock som arbetsgivare och på senare år som chef för tvänne stora verk visat sig ega Odd-Fellow-sinnelag och utöfvat en med Odd-Fellow verksamhet samstämmig hjälpsamhet. Också har han under sin sextiotreåriga lefnad pröfvat på olika förhållanden i lifvet och

erfarit jordelivets växlingar. Ej städse har det varit ljusa, klara sommar-dagar. Från det stilla nämndemans-hemmet i Gäddvik har han genom dugande kraft och företagsamhet arbetat sig upp till det anseende och den bemärkta ställning han innehade. Också var det ej endast inom familjekretsen, sina närmaste anhöriga, och i affärsverksamheten han gagnade med sin förmåga. Hans erfarenhet och särdeles praktiska, för tidens kraf vakna blick togos i anspråk äfven inom vidsträcktare områden, så bland annat i församlingar, där födelselänets och fäderneslandets angelägenheter och utveckling behandlas. Med skäl kan ock sägas om hans lif, att "när det som bäst varit hafver, hafver det möda och arbete varit". Nu är dock *hans* arbetsdag slutad; för *honom* jordelivets omsorger och stri-

der ändade. Fortlefves gör dock det
ädla han tänkt, det goda han velat
och verkat. Ja! Lefve minnet af
Henrik Johan Sundström och hans
Odd-Fellow-sinne!

Så vare det!

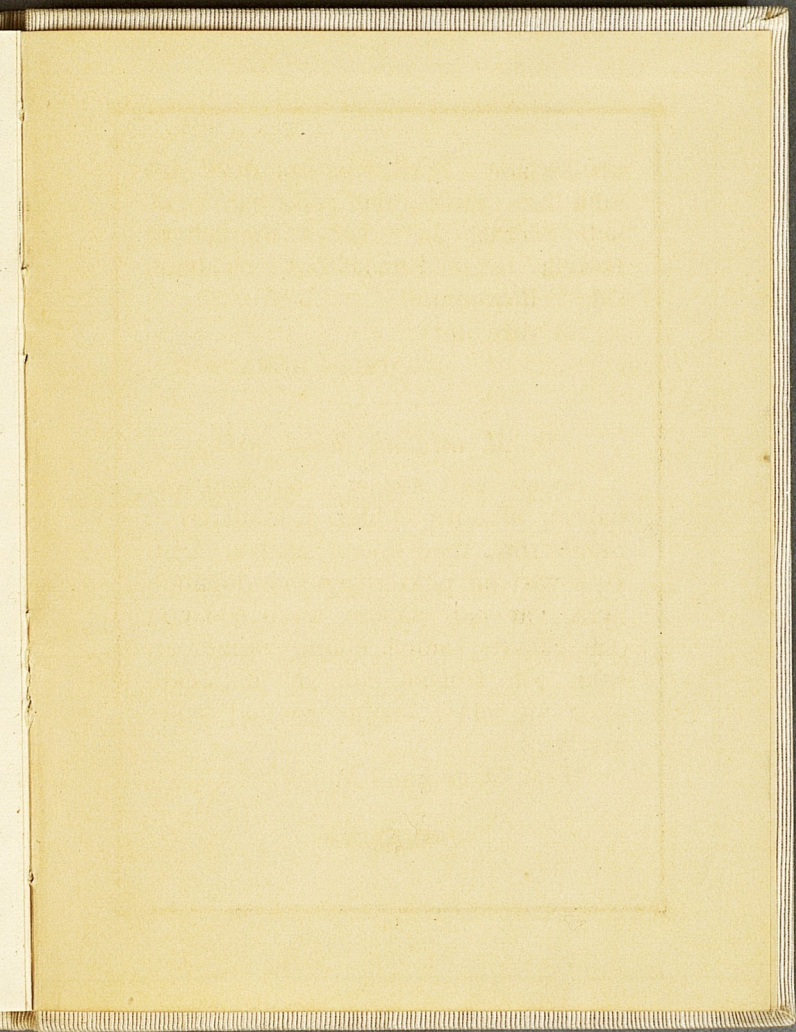
JOHAN HÅKANSON.

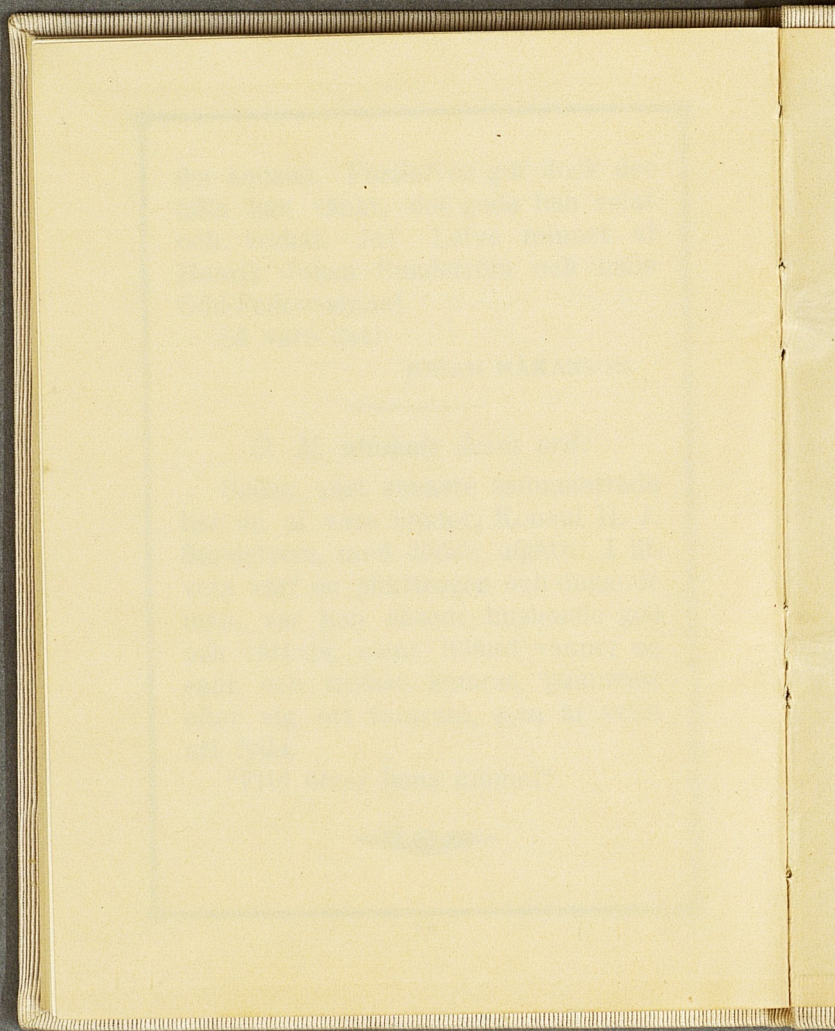
Ö. M. uttalade dessa ord:

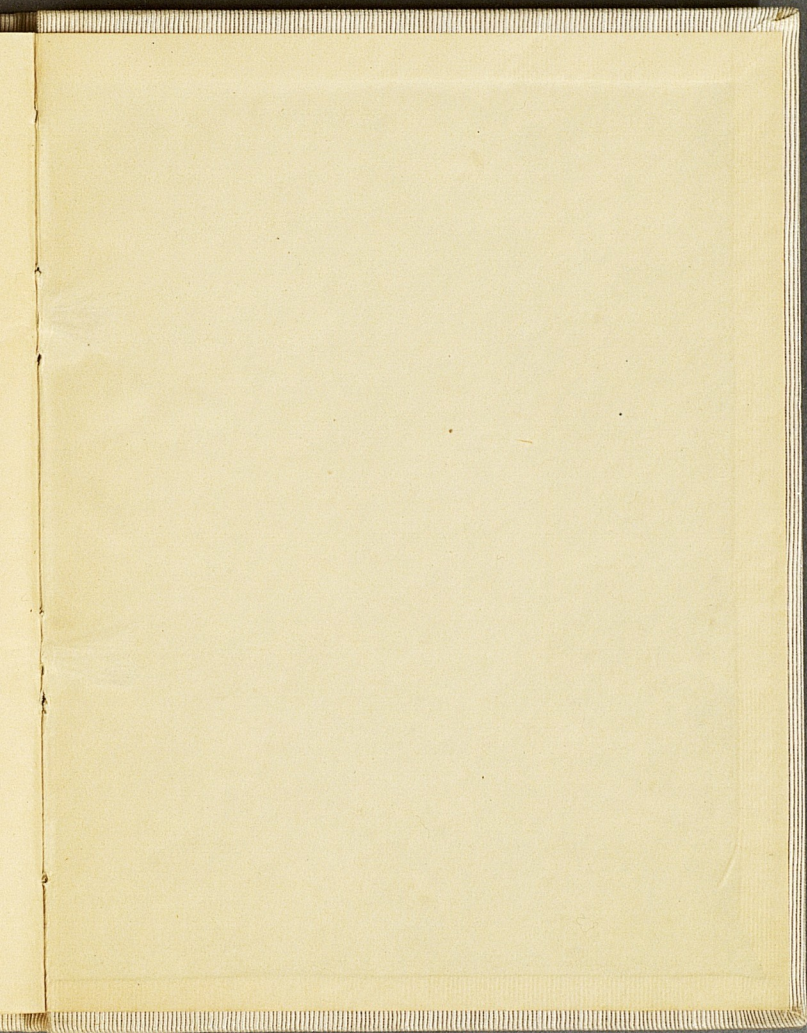
Sedan vårt senaste sammanträde
har en af våra bröder, Konsul H. J.
Sundström, med döden afgått. I lif-
vets värf en plikttrogen och dugande
man, var han såsom husbonde god
och rättvis, samt ibland vänner en
sann och trofast kamrat, lämnande
efter sig ett tomrum, som är svårt
att fylla.

“Frid öfver hans minne!”

www.books2ebooks.eu